

ster præsterede, da han sidste Gang havde Ordet.

Anden Næstformand (Parkov): Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Ordet vel kan faas for tredje Gang, men kun for saa vidt Tinget giver sit Samtykke dertil. Hvis det ærede Medlem ønsker, at Tinget skal give et saadant Samtykke, vil jeg spørge Tinget derom.

Stauning: Ja, Tak.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Stauning har bedt om Ordet for tredje Gang. Det ærede Medlem kan kun faa Ordet med Tingets Samtykke, men hvis ingen udtaler sig derimod, betragter jeg dette Samtykke som givet. (Ophold). Det er givet.

Stauning: Indenrigsministeren, som før, da han havde Ordet, raillerede over de Tal, jeg havde nævnt med Hensyn til den Mængde Cigarer, der ligger i Frihavnen, konstaterede nu, da han skulde give Svaret, at han ikke vidste, hvor mange der ligger. Det forekommer mig rent bortset fra alle de unødvendige Omsvøb, som Ministeren præsterede, at det, der er det afgørende, er, om Ministeren var i Stand til at afkræfte, at der ligger en saadan betydelig Mængde Cigarer. Jeg kan ikke staa inde for, hvad et andet æret Medlem maa have sagt, men jeg har nævnt 11 Millioner, og dette Tal vil vise sig at passe paa den Mængde, der ligger i Frihavnen. Jeg har udtrykkelig sagt, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg selvfølgelig ikke vidste, paa hvilket Tidspunkt disse var indført, og hvor mange der kom ind under Bestemmelsen, men det ved selvfølgelig Finansministeren og Handelsministeren. Det er klart, at naar vi om 6 Dage skal gennemføre den nye Ordning, kan de ikke være paa fuldkommen bar Bund med Hensyn til Viden derom. Indenrigsministeren gjorde en Bemærkning om Skibsværftsarbejderne, om hvem jeg havde sagt, at de forhandlede fornuftigt om Tingene og tilvejebragte en Ordning for at sikre noget Arbejde her til Landet. Denne Udtalelse synes jeg ikke, der var noget som helst mærkeligt i; thi deres Forhold og det Forhold, der foreligger med Hensyn til Skotøjsarbejderne, er to vidt forskellige Ting. Der er ikke det mindste Sammenligningsgrundlag. Skibsværftsarbejderne havde en Række gamle Prisaftaler, som man blev enig om at foretage saadanne Forandringer i, som Maskiner og andre Indretninger

kunde gøre forsvarlige, og at gennemføre en Nyordning for visse Arbejders, for visse Værfters og for visse Skibes Vedkommende. Hvad der her er Tale om, er, at man under Trusler om, at der ellers vil ske noget fuldkomment ødelæggende for Industrien, siger til Arbejderne: I har at gaa ned med jeres Løn eller op med Arbejdstiden til det, den var i 1915. Den højtærede Indenrigsminister oplyser nu, at den Lønstigning, som Skotøjsarbejderne skulde have opnaaet, er 180 pCt., hvilket er noget andet end det, som adskillige forstod, at Ministeren før talte om, nemlig et Par Hundrede Procent; men denne Stigning hidrører i øvrigt fra, at Skotøjsarbejderne har forøget deres Arbejdspræstation og derved opnaaet en større ugentlig Indtægt, end de for 10 Aar siden var i Stand til at opnaa. Deri er der intet angribeligt. Jeg har altid troet, at det tværtimod var hæderligt, naar Arbejderne forøgede deres Arbejdspræstation og derigennem kom til at tjene mere, og ikke at de af den Grund skulde straffes og tvinges til Nedsættelse af Lønnen under Trusel om, at der ellers vilde ske noget forfærdeligt for Faget. Det er dog ganske uforsvarligt. Ministeren sagde nu, at jeg havde givet 8 Timers Arbejdsdagen Skyld for, at Skotøjsarbejderne havde denne større Fortjeneste, men han tilføjede, at det var jo helt andre Aarsager, nemlig den maskinelle Udvikling i Faget. Herregud, det med den maskinelle Udvikling og forskellige andre Omstændigheder har jeg nævnt to Gange i Dag som Aarsag til denne Merfortjeneste foruden den intensivere Udnyttning af Arbejdskraften, som bedre er mulig i den korte Arbejdstid end i den lange Arbejdstid. Jeg har nævnt den maskinelle Udvikling og forskellige andre Omstændigheder, som her virker sammen, og der er ingen som helst Grund for Ministeren til med Overlegenhed at afvise en af de Ting, jeg har nævnt, og give sig til at fremhæve de andre som det, der ganske særlig har virket.

Indenrigsministeren sagde dernæst noget om, at dette Lovforslag var intet Toldforslag, ingen Toldforanstaltning, thi Toldlovsrevisionen foregaar uafhængig af det, der forhandles her, og dette her er ingen Toldlov, det drejer sig kun om en særlig Afgift. Nej, det er ingen særlig Afgift; det er en Forhøjelse af to Toldpositioner. Det fremgaar af Lovforslagets § 1, at det er en Forhøjelse af Løbenummer 255 og Løbenummer 164 i Toldloven af 5. Maj 1908. Lovforslaget indeholder en Forhøjelse fra i det ene Tilfælde 2 Kr. 80 Ø. til 6 Kr., i det andet fra 60 Ø. til 4 Kr., og det er ikke